

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/13/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5323200318
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5323200318.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného obchodnou spoločnosťou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., o zaplatenie 2.840,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. CA-7Csp/4/2023-89 zo dňa 5. marca 2024, takto

rozhodol:

- Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. CA-7Csp/4/2023-89 zo dňa 5. marca 2024 potvrdzuje.
- Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v celom rozsahu (výrok I.) a žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).
- V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 2.840,68 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.685,05 eur od 26.10.2022 do zaplatenia. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.10.2022 uzavretou medzi postupcom F. G., H. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, ktorý bol napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 22.12.2017 (pozn. v žalobe bolo uvedené 04.05.2016) zmluvu č. 3017572201 (pozn. v žalobe bolo uvedené 00-0002320667), ktorej súčasťou sú všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Napriek opakovaným výzvam neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť. Žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Postupca následne vyhlásil podaním zo dňa 03.02.2020 mimoriadnu splatnosť úveru. Pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala sumu vo výške 2.143,56 eur (pozn. v žalobe bolo uvedené 2.840,68 eur) pozostávajúcu z istiny 2.010,74 eur (pozn. v žalobe bolo uvedené 2.685,05 eur), riadneho úroku vo výške 127,11 eur (pozn. v žalobe bolo uvedené 144,87 eur) a úroku z omeškania vo výške 5,71 eur (pozn. v žalobe bolo uvedené 10,76 eur), v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Zároveň si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania počnúc dňom 26.10.2022.
- Na základe výzvy súdu prvej inštancie na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení a dôkazov k uplatnenému nároku žalobcu podaním zo dňa 28.03.2023 doplnil, že právny predchodca žalobcu dňa 04.05.2016 o 11:16:34 akceptoval návrh žalovaného na uzavretie zmluvy. K uzatvoreniu zmluvy došlo prostredníctvom služby Internetbanking a klient podpísal potvrdenie elektronicky. Žalovaný čerpal dňa

04.06.2016 peňažné prostriedky v celkovej výške 5.000,- eur a uhradil sumu 4.455,16 eur. Z úhrad žalovaného bola na splnenie záväzku vrátiť istinu úveru započítaná suma 2.314,95 eur, pričom zostatok neuhradenej istiny je tak vo výške 2.685,05 eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver s úrokovou sadzbou vo výške 14,90 %. Úrok bol vyúčtovaný v celkovej výške 2.176,74 eur, pričom po započítaní úhrad žalovaného zostal neuhradený zmluvný úrok v sumu vo výške 144,87 eur. Úrok z omeškania bol vyúčtovaný vo výške 27,10 eur a uhradený žalovaným vo výške 16,34 eur. Neuhradený úrok z omeškania tak predstavoval sumu vo výške 10,76 eur. Uplatnenie práva podľa § 565 OZ nastalo podaním zo dňa 03.02.2020 pre nesplnenie splátky datovanej na 27.10.2019. Výzva pred mimoriadnou splatnosťou nepochybne obsahuje aj výzvu omeškaných splátok týkajúcu sa sporného úveru. Žalobca upresnil, že postupca interne evidoval úver pod č. LD1612500125.

4. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril a zostal v konaní pasívny.

5. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že F. G., H. a žalovaný uzatvorili dňa 04.05.2016 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby, a to priamo cez kanál Internetbanking-u. Žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 5.000,- eur. V zmluve boli uvedené obligatórne zákonné náležitosti ako úroková sadzba: 14,90 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov: 17,97 %, priemerná hodnota RPMN: 15,37 %, odplata: 17,38 %, najvyššia prípustná odplata: 21,56 %, so splatnosťou 72 mesiacov, výškou mesačnej anuitnej splátky úveru: 106,02 eur, počtom splátok: 72, výškou mesačného poistného: 2,01 eur a celkovou čiastkou: 7.733,44 eur. Podľa článku 4.1, písm. a) Obchodných podmienok pre poskytovanie bezúčelových spotrebiteľských úverov pre fyzické osoby, banka má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. má právo požadovať splatenie pohľadávky banky a dlžník je povinný pohľadávku banky zaplatiť aj pred dňom konečnej splatnosti, ak je dlžník v omeškaní so splatením pohľadávky banke alebo jej akejkoľvek časti po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Podľa článku 4.2, pohľadávka banky sa stane splatnou dňom doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dlžníkovi. Dlžník je povinný zaplatiť pohľadávku banky v lehote určenej bankou v oznámení. Žalobca predložil aj platobnú históriu, z ktorej vyplynulo, že žalovaný nesplácal úver riadne v zmysle zmluvy. Listom - výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 27.12.2019 oznámila banka žalovanému, že eviduje celkovo 8 pohľadávok v omeškaní, pričom titulom spotrebiteľského úveru č. LD1612500125 so sumou v omeškaní 216,01 eur. Banka ho vyzvala na úhradu dlžných súm do 5 kalendárnych dní s upozornením, že pri neuhradení pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti uvedených úverových produktov. Výzva bola žalovanému doručená dňa 30.12.2019. Oznámením o vyhlásení splatnosti a výzvy na zaplatenie zo dňa 03.02.2020 oznámila banka žalovanému, že neeviduje úhradu splatnej pohľadávky, stav pretrváva viac ako 3 mesiace a vyhlasuje splatnosť pôžičky/úveru dňom doručenia tohto oznámenia vo výške 2.831,31 eur, z toho istina 2.685,05 eur, riadny úrok 143,23 eur, úrok z omeškania 3,03 eur. Oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 06.02.2020. Dňa 25.10.2022 uzatvorila F. G., H. ako postupca a žalobca zmluvu o postúpení pohľadávok. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 02.11.2022 oznámila banka žalovanému, že pohľadávka vo výške 2.840,68 eur so všetkými právami na základe zmluvy o postúpení pohľadávok bola postúpená na žalobcu.

6. Za nesporné považoval súd prvej inštancie to, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 04.05.2016 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby, pričom právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti (poskytovanie úverov) a bol tak veriteľom v zmysle ust. § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere a dodávateľom v zmysle ust. § 52 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom do 30.06.2024 (ďalej len OZ“). Žalovaný vystupoval ako fyzická osoba – občan, ktorý spĺňa predpoklady spotrebiteľa podľa ust. § 2 písm. a) zákona č. 1296/2010 Z. z. a ust.

§ 52 ods. 4 OZ. Preto úverovú zmluvu vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu a právny vzťah založený medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným predmetnou zmluvou ako spotrebiteľský vzťah, a to v zmysle zákonných definícií jednak ust. § 53 ods. 1 a nasl. OZ a jednak aj v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z.

7. Súd prvej inštancie sa primárne zaoberal vecnou legitimitáciou strán sporu, ktorú musí súd skúmať aj bez návrhu. Pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného ako dlžníka zo zmluvného vzťahu mal preukázať. K aktívnej vecnej legitimitácii žalobcu uviedol, že túto žalobca odvodzoval zo zmluvy o postúpení pohľadávok, pričom v prípade bankových pohľadávok je potrebné okrem ust. § 524 OZ aplikovať aj ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 299/2016 Z. z. účinnom od 01.01.2017 a žalobcu tak v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie podmienok uvedených v tomto ustanovení, keďže splnenie týchto podmienok je

predpokladom platného postúpenia pohľadávky banky voči dlžníkovi na tretí subjekt. Vo vzťahu k ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. súd prvej inštancie ďalej uviedol, že toto sledovalo účel sprísnenia postúpenia bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožnenia dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Podmienky obsiahnuté v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. je potrebné považovať za osobitné hmotnoprávne podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky voči jej klientovi (teda akémukoľvek klientovi, zahŕňajúc aj spotrebiteľa) bez jeho súhlasu dané špeciálnou úpravou podľa tohto zákona. Všetky tieto podmienky musia byť kumulatívne naplnené, v opačnom prípade je postúpenie pohľadávky banky, ako dvojstranný právny úkon banky a postupníka, pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ) neplatné (k tomu napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. 04. 2018 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 8 ročník 2018 pod publikačným č. 60). Ust. 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. formuluje nasledovné osobitné podmienky postúpenia pohľadávky banky voči klientovi: (i) skutočnosť, že klient banky je v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní s plnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, (ii) toto jeho omeškanie je v trvaní viac ako 90 dní po tom, (iii) ako bol písomnou výzvou klient vyzvaný na úhradu čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, zodpovedajúcej práve rozsahu postúpenej pohľadávky.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že jednou z podmienok a základným článkom, od ktorého sa odvíja postup banky pri postúpení pohľadávky tretej osobe bez súhlasu klienta, je výzva adresovaná dlžníkovi na zaplatenie, ktorá musí byť zaslaná dlžníkovi, čo je potrebné preukázať predložením doručky alebo podacieho lístka. Výzva v zmysle ust. § 92, ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. pritom musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením, z čoho dlžná suma pozostáva, teda konkretizovaním splátky/splátok, so zaplatením ktorej/ktorých je v omeškaní a prípadne ho i upozorniť, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka. Aj keď žalobca predložil v spore dve výzvy, napriek tomu riadne naplnenie tejto podmienky v posudzovanom prípade nebolo žalobcom preukázané. Výzvou zo dňa 03.02.2020 banka oznámila žalovanému vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru s odôvodnením, že neeviduje úhrady splatnej pohľadávky banky napriek predchádzajúcim písomným výzvam s tým, že tento stav pretrváva viac ako 3 mesiace od vzniku omeškania a vyzvala ho, aby po doručení tohto oznámenia bezodkladne zaplatil pohľadávku vo výške 2.831,31 eur (z toho istina 2.685,05 eur, riadny úrok 143,23 eur, úrok z omeškania 3,03 eur). Uvedená pohľadávka zodpovedá rozsahu postúpenej pohľadávky. Banka však v tejto výzve/oznámení nešpecifikovala splátku, s ktorou bol žalovaný v omeškaní a pre nezaplatenie ktorej došlo z jej strany k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Výzva bola formulovaná len všeobecne v tom zmysle, že omeškanie s úhradou splatnej pohľadávky trvá viac ako 3 mesiace. Z obsahu tejto listiny však nebolo možné zistiť, o omeškanie akej splatnej pohľadávky sa má jednať, keďže banka neuviedla, so zaplatením ktorej konkrétnej splátky bol žalovaný ako dlžník v omeškaní, čo malo mať za následok vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Po preskúmaní obsahu tejto listiny súd prvej inštancie zistil, že tento právny úkon je neurčitý, pretože v ňom nie je riadne špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru tak, aby bolo možné preveriť zákonnosť postupu právneho predchodcu žalobcu, ktorý mal predchádzať vyhláseniu splatnosti celého úveru a postúpeniu pohľadávky žalobcovi. Ďalšou (predchádzajúcou) výzvou zo dňa 27.12.2019 vyzvala banka žalovaného na zaplatenie pohľadávok v omeškaní, kde uviedla 8 rôznych produktov, okrem iných aj spotrebiteľský úver s identifikačným údajom č. LD1612500125 vo výške 216,01 eur, a to bezodkladne, najneskôr do 5 kalendárnych dní. Zároveň žalovaného upozornila, že ak pohľadávku v omeškaní v stanovenom termíne neuhradí, pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Banka v tejto výzve nekonkretizovala, čo tvorí sumu 216,01 eur. Ani v tejto výzve banka nešpecifikovala splátku, so zaplatením ktorej bol v danom čase žalovaný v omeškaní a ktorú konkrétnu splátku banka požadovala od žalovaného ako spotrebiteľa zaplatiť tak, aby predišiel vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, resp. postúpeniu pohľadávky. Uviedla len, že ide o nedoplatok na splátkach zo spotrebiteľského úveru s identifikačným údajom č. LD1612500125 vo výške 216,01 eur. Výška splátky podľa zmluvy predstavovala 106,02 eur mesačne a poplatok za poistenie úveru predstavoval 2,01 eur mesačne. V zmysle uvedenej výzvy mal žalovaný, aby sa vyhol mimoriadnemu zosplatneniu úveru, uhradiť banke pohľadávku vo výške 216,01 eur do 5 kalendárnych dní, pričom predstavovala viac ako dvojnásobok splátky. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že okrem uvedeného, zo žiadnej z týchto 2 výziev nebolo možné ani určiť, či bol žalovaný vôbec v omeškaní s nejakou splátkou viac ako 90 dní, alebo nie, tak ako to vyžaduje ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Keďže v žiadnej z týchto výziev nebola

konkretizovaná splátka, so zaplatením ktorej bol žalovaný v omeškaní, čo malo mať za následok vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a postúpenie pohľadávky, súd prvej inštancie konštatoval, že obe tieto výzvy sú nejasné, neurčité a v zmysle ust. § 37 OZ neplatné. V dôsledku toho neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatenie úveru podľa ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo strany banky bolo neplatné. Samotné neplatné predčasné zosplatenie pohľadávky nie je v konečnom dôsledku pre platnosť postúpenia pohľadávky významné, pretože v danom prípade došlo pred postúpením žalovanej pohľadávky k jej splatnosti v termíne konečnej splatnosti, keďže podľa zmluvy bola konečná splatnosť úveru 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, t. j. ku konečnej splatnosti došlo už dňa 27.05.2022. Hoci v čase postúpenia bola postupovaná pohľadávka splatná, uvedené nemení nič na tom, že nebola naplnená jedna zo základných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, a to kvalifikovaná výzva banky pred postúpením pohľadávky doručená dlžníkovi – žalovanému. Žalobca takú kvalifikovanú výzvu nepredložil a 2 výzvy, ktoré predložil, boli pre neurčitosť a nejasnosť neplatné, preto nemohli byť podkladom pre platné postúpenie.

9. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že v dôsledku nedodržania uvedených zákonných ustanovení pred postúpením pohľadávky banky žalobcovi, je právny úkon postúpenia absolútne neplatný pre rozpor so zákonom v zmysle ust. § 39 OZ. Keďže žalobca uplatnený nárok odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávok, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v tejto veci nebol aktívne legitimovaný. Absolútna neplatnosť právnych úkonov totiž pôsobí voči každému, súd na ňu prihliada z úradnej povinnosti, nemožno ju odstrániť ratihabíciou ani konvalidáciou a nepremičuje sa. Keďže súd prvej inštancie vyhodnotil postúpenie pohľadávky ako absolútne neplatný právny úkon, žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že žalobca nie je nositeľom uplatneného práva, lebo na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohol platne nadobudnúť právo na zaplatenie dlhu zo zmluvy o úvere voči žalovanému.

10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalovaný by mal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, pretože bol v konaní v celom rozsahu úspešný, ale keďže si žalovaný náhradu trov konania neuplatnil a ani zo spisu nevyplýva, že by mu nejaké trovy konania vznikli, súd prvej inštancie žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie a súčasne by mu voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie i odvolacieho konania.

12. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. K obsahovým náležitostiam výzvy, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a k aktívnej vecnej legitímácii žalobca uviedol, že postupca v danom prípade využil svoje právo zosplatiť pohľadávku. Podaním zo dňa 27.12.2019 upozornil žalovaného, že ak neuhradí omeškané splátky, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru a zároveň žalovaného týmto podaním vyzval k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, čo znamená, že ho upozornil na možnosť zosplatenia celej pohľadávky. Po omeškaní s platením splátok po dobu troch mesiacov postupca toto svoje právo využil a to pre nesplnenie splátky, ktorá predchádzala zosplateniu po dobu troch mesiacov, to znamená pre nesplnenie splátky splatnej dňa 27.10.2019. Žalobca odmietol názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a v oznámení o uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ je potrebné špecifikovať, s ktorou splátkou bol žalovaný v omeškaní, pretože to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Tvrdil, že ust. § 53 ods. 9 OZ neukladalo postupcovi povinnosť špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný omeškal. Žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý uzatvoril zmluvu, čerpal poskytnuté finančné prostriedky, zaviazal sa splácať svoje záväzky a musel mať vedomosť o tom, koľko a kedy na poskytnutý úver uhradil a s ktorou splátkou sa omeškal. Ďalej žalobca uviedol, že sa jeho právny predchodca vyhláseniu mimoriadnej splatnosti snažil predchádzať postupom podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a splnil si tak všetky povinnosti, ktoré mu zákon ukladal. Žalovaného vopred na možnosť zosplatenia upozornil a stanovil mu lehotu na dobrovoľné plnenie. Zároveň bol žalobca toho názoru, že ani z ust. § 565 OZ nevyplýva, že by bolo pre platné uplatnenie práva v tejto výzve potrebné špecifikovať, pre nesplnenie ktorej splátky si veriteľ toto právo uplatňuje. Žalovaný bol s úhradou splátok v omeškaní viac ako tri mesiace, čo v konaní preukázal. Vo výzve pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti zo dňa 27.12.2019 bol upozornený na omeškanie, pričom dlžná suma k 23.12.2019 činila 216,01 eur. Žalovaný bol zároveň upozornený na možnosť

uplatnenia práva podľa ust. § 565 OZ. V uvedenom kontexte žalobca poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5Cdo/224/2021 zo dňa 30.11.2022, z ktorého vyvodzoval, že splátka, pre ktorú nastáva zosplatnenie môže byť výlučne tá splátka, ktorá predchádza zosplatneniu po dobu troch mesiacov, a preto je úplne irelevantné, že jeho právny predchodca túto informáciu do predmetných listín nezahmul. Ďalej žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR spis. z. 4Cdo/132/2021 zo dňa 15.12.2022, spis. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024 a spis. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024 s tým že jeho právny predchodca uplatnil svoje právo v súlade s ust. § 565 OZ

a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 27.10.2019. Uviedol, že ide o jedinú splátku pre ktorú mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Súd prvej inštancie tak vyložil ust. § 565 OZ contra legem, pretože jeho výklad zo zákona v žiadnom prípade nevyplýva. K výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a podaniu, ktorým postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru uviedol, že z ustanovení zákona vyplýva, že na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné, aby bola táto možnosť medzi zmluvnými stranami dohodnutá, aby bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesiace a musí byť na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva, pričom postupca nemusí špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný omeškal. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Súčasne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/796/2016-65 zo dňa 22.06.2017. Postup súdu prvej inštancie, ktorým si upravil zákonné znenie ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, pretože meniť zákony prináleží moci zákonodarnej. Z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR podľa jeho názoru jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky, a teda veriteľ si nemôže vybrať, pre nespĺnenie ktorej splátky toto svoje právo uplatňuje, ako to nesprávne uzatvoril súd prvej inštancie. Konkretizácia pre ktorú splátku k vyhláseniu splatnosti došlo, nemá podľa jeho právneho názoru žiadny vplyv na posudzovanie platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, pretože platí zásada iura novit curia - súd pozná právo. K aktívnej vecnej legitímácii žalobca namietal, že postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. ukladalo. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 9Cdo/165/2022, ktoré pripúšťa, aby za výzvu na plnenie bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ak obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Žalobca ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023 a ďalšie rozhodnutia krajských súdov. Jeho právny predchodca zaslal výzvu zo dňa 27.12.2019 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 03.02.2020, ktoré predstavujú aj výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Žalobcovi tak nebolo zrejmé, z akého dôvodu si súd prvej inštancie vytvára vlastné podmienky, pretože uvedené ustanovenie pojednáva len o písomnej výzve banky voči klientovi - výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Zároveň žalobca poukázal na skutočnosť, že konečná splatnosť úveru bola podľa zmluvy 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky a k postúpeniu pohľadávky došlo na základe zmluvy zo dňa 25.10.2022, z čoho je zrejmé, že pohľadávka bola na žalobcu postúpená až po jej konečnej splatnosti. V konaní tak podľa jeho názoru bolo riadne preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a z jeho strany tak nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. ani ust. § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Postupca tak zosplatnil úver v súlade so zákonom a pohľadávku na žalobcu postúpil až po termíne konečnej splatnosti úveru, teda došlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky.

13. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril a odvolaciemu súdu neboli doručené ani žiadne iné podania strán sporu v odvolacom konaní.

14. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), žalobcom v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol a nepriznal mu proti žalovanému nárok na náhradu trov konania, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania na súde prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a stotožnil sa s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2

CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhladol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

17. Ďalej považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

18. V kontexte so žalobcom namietaným odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 písm. b) CSP odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Skutočnosť, že sa žalobca s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkovými závermi nestotožnil, nemôže teda založiť záver o inej vade konania

[§ 365 ods. 1 písm. d) CSP], či porušení práva žalobcu na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP]. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, o akom žalobcom uplatnenom nároku súd prvej inštancie konal, ako tento nárok právne kvalifikoval a na podklade akých dôvodov žalovaný nárok žalobcovi nepriznal a žalobu zamietol. Skutočnosť, že sa žalobca s týmto posúdením nestotožnil, nemôže viesť k záveru o porušení jeho práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP].

19. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si proti žalovanému uplatňoval nárok – pohľadávku, ktorá mala byť na žalobcu ako postupníka postúpená pôvodným veriteľom ako postupcom zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 25.10.2022. Žalovanú (postúpenú) pohľadávku skutkovo žalobca vymedzil tak, že postupca uzavrel dňa 04.05.2016 so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný, napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ho postupca upozorňoval v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace, pričom bol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ust. § 53 ods. 9 OZ vyhlásil podaním zo dňa 03.02.2020 mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Žalobca v ďalšom žalovanú pohľadávku vyčíslil ku dňu jej postúpenia v celkovej sume 2.840,68 eur ako pozostávajúcu z istiny vo výške 2.685,05 eur, z riadneho úroku vo výške 144,87 eur a z úrokov z omeškania vo výške 10,76 eur. V podaní zo dňa 28.03.2023 následne žalobca špecifikoval výpočet uplatneného nároku.

20. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie okrem iného aj na závere, že zo strany právneho predchodcu žalobcu (pôvodného veriteľa) nedošlo k platnému uplatneniu práva podľa ust. § 565 OZ, teda k platnému vyhláseniu predčasnej (mimoriadnej) splatnosti predmetného spotrebiteľského úveru.

21. Žalobca v odvolaní primárne namietal, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva právny záver súdu prvej inštancie, že podmienkou platného vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru podľa ust. § 585 OZ, je uvedenie konkrétnej splátky, pre nezaplatenie ktorej bude veriteľ oprávnený uplatniť právo podľa ust. § 585 OZ, v predchádzajúcej výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Odvolací súd sa však s touto časťou odvolacej argumentácie žalobcu nestotožnil, a naopak považoval za správny vyslovený právny názor súdu prvej inštancie.

22. Na doplnenie správnosti vysloveného právneho názoru súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné

vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Tak tomu bolo aj v súdenom prípade.

23. Účelom právnej úpravy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár dní) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Na naplnenie tohto účelu však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ.

24. Výzvu veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 OZ je tak nesporne bez najmenších pochybností potrebné považovať za právny úkon, t. j. za prejav vôle konajúcej osoby smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností, ktoré s takýmto prejavom spájajú ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 OZ. Tento právny úkon tak pre vyvolanie účinkov vyžaduje v zmysle ust. § 37 OZ určitosť a zrozumiteľnosť. Inak povedané, z prejavu vôle veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 OZ musí byť jednoznačne, určito a zrozumiteľne zrejmé naplnenie hypotézy tejto právnej normy. Z výzvy veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 OZ by tak malo byť zrejmé, že spotrebiteľ je v omeškaní so zaplatením tej-ktorej individualizovanej splátky / splátok, pre ktoré omeškanie v prípade jeho trvania viac ako tri mesiace, bude môcť veriteľ uplatniť právo podľa ust. § 565 OZ, pričom táto výzva sa musí dostať spotrebiteľovi najneskôr 15 dní predtým, ako veriteľ toto právo uplatní. Individualizácia omeškanej splátky má význam aj s ohľadom na to, že podľa ust. § 565 OZ môže pre nesplnenie niektorej splátky veriteľ požiadať o zaplatenie celej pohľadávky len do splatnosti nasledujúcej splátky. Pri zohľadnení podmienok uplatnenia práva veriteľa „zosplatniť“ celú svoju pohľadávku stanovených v ust.

§ 53 ods. 9 OZ uvedené znamená, že veriteľ môže požiadať spotrebiteľa o zaplatenie celej pohľadávky pre nezaplatenie určitej konkrétnej splátky v období, kedy od omeškania spotrebiteľa so zaplatením tejto splátky uplynula doba troch mesiacov, avšak len do splatnosti splátky najbližšie nasledujúcej po uplynutí doby troch mesiacov omeškania spotrebiteľa so zaplatením tejto splátky, inak jeho právo pre omeškanie spotrebiteľa so zaplatením tejto splátky zanikne. Možno teda zhrnúť, že z výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ musí byť zrejmé označenie konkrétnej splátky zakladajúcej právo veriteľa na (hroziace) vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, keďže v opačnom prípade objektívne nemôže zakladať vedomosť spotrebiteľa o dôvodnosti zosplatnenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku, ale stáva sa iba formálnym „upozornením“ nenapĺňajúcim účel predmetného zákonného ustanovenia. Len takýto právny výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom a účelom ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 OZ. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je procesný súd (ako argumentoval žalobca) ex offio vykonať „audit“ stavu právneho vzťahu medzi stranami (veriteľom a spotrebiteľom) a vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, keďže by mohol dôjsť aj k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte s takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1-450, Komentár od Števeček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M. Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (str. 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu názoru.

25. Na uvedenom nemení nič ani to, že v rozhodovacej činnosti niektorých odvolacích súdov, na ktorú poukazoval žalobca v odvolaní, bol vyslovený opačný právny názor, ako zaujal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Žalobcom označené rozhodnutia odvolacích súdov nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP, ktorého „deficitu“ si je vedomý aj žalobca, ak v odvolaní hovorí o „rozhodovacej činnosti vyšších súdnych autorít“. Tieto rozhodnutia nemožno zároveň v posudzovanej veci považovať za záväzné v zmysle ust. § 193 eventuálne ust. § 455 CSP). Súd prvej inštancie svoj právny názor riadne odôvodnil a skutočnosť, že v otázke platnosti právneho úkonu pôvodného veriteľa (právneho predchodcu žalobcu), ktorým si tento voči žalovanému uplatnil právo podľa ust. § 565 OZ (vyhlásil predčasnú splatnosť úveru), nedospel k rovnakým právnym záverom, ako dospeli iné odvolacie súdy v rozhodnutiach, na ktoré poukázal žalobca, nezakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v uvedenej ťažiskovej právnej otázke posudzovanej veci nie je rozhodovacia činnosť odvolacích súdov ustálená, keďže existuje množstvo rozhodnutí, v ktorých odvolacie súdy vyjadrili opačný právny názor, ako bol prezentovaný v rozhodnutiach, na ktoré poukazoval žalobca (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Žiline spis. zn. 6CoCsp/14/2023 zo dňa 29.06.2023, spis. zn. 7CoCsp/1/2022 zo dňa 23.02.2022, spis. zn. 8CoCsp/12/2024 zo dňa 30.05.2024, spis. zn. 9CoCsp/12/2024 zo dňa 30.04.2024, spis. zn. 11CoCsp/9/2024 zo dňa 30.04.2024). Za ustálenú

rozhodovacia činnosť najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP) nemožno považovať žalobcom akcentované a zatiaľ ojedinelé rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024. Odvolací súd primárne poukazuje na to, že v predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd SR posudzoval ťažiskovo otázku začiatku plynutia premlčacej doby v zmysle ust. § 103 OZ. Iba okrajovo sa vyjadril k otázke náležitostí vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu, pričom dospel k negatívnemu záveru, ktorý založil len na prostom konštatovaní, že povinnosť označiť vo vyhlásení predčasnej splatnosti (zosplatnení) konkrétnu splátku zákon veriteľovi neukladá a že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ust. § 565 druhej vety OZ je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti. Najvyšší súd SR však v uvedenom rozhodnutí nijako neposudzoval otázku náležitosti právneho úkonu veriteľa obligatórne predchádzajúceho zosplatneniu, a to výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Iné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR, na ktoré žalobca odkazoval, sa bezprostredne nastolenej právnej problematiky netýkajú.

26. V nadväznosti na uvedené sa potom odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie, že dotknutý právny úkon veriteľa podľa ust.

§ 565 OZ označený ako „Oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie zo dňa 03.02.2020“ nemožno považovať za platný právny úkon vedúci k účinkom zosplatnenia dotknutého spotrebiteľského úveru, a to v zmysle ust. § 39 OZ, keďže tomuto úkonu nepredchádzala kvalifikovaná výzva veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, za ktorú nemožno považovať list označený ako „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“ zo dňa 27.12.2019, ktorú je potrebné z dôvodu neurčitosti považovať za neplatný právny úkon (§ 37 ods. 1 OZ). Zo strany súdu prvej inštancie tak v žiadnom prípade nedošlo k neprípustnému „dotváraniu“ práva, ako to namietal žalobca.

27. Ako je zrejmé z ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku (odseky č. 27 až 29) súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že dospel k záveru o nenaplnení podmienok pre platné postúpenie žalovanej pohľadávky zakotvených v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Súd prvej inštancie skúmal, či zo strany právneho predchodcu došlo v zmysle uvedeného ustanovenia ku kvalifikovanej výzve banky (pôvodného veriteľa) voči žalovanému (spotrebiteľovi) na plnenie omeškaného dlhu, pričom dospel k záveru, že žalobca existenciu takejto kvalifikovanej výzvy v tomto spore nepreukázal. V tomto kontexte vychádzal z už uvedeného posúdenia neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (listom pôvodného veriteľa zo dňa 03.02.2020) pre neurčitost' predchádzajúcej výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ – list pôvodného veriteľa zo dňa 27.12.2019. Obe uvedené písomnosti súd prvej inštancie považoval za neurčité a nespôsobilé naplniť požiadavky predmetného ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Nie je teda dôvodná odvolacia argumentácia žalobcu, že súd prvej inštancie v rozpore s rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít požadoval preukázanie osobitnej výzvy pôvodného veriteľa podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. a za takúto nepovažoval vyhlásenie veriteľa o predčasnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade list pôvodného veriteľa zo dňa 03.02.2020). Práve naopak súd prvej inštancie skúmal, či uvedené dve listiny nemožno považovať za výzvu banky v zmysle dotknutého ustanovenia zákona č. 483/2001 Z. z., pričom vo všeobecnosti takúto možnosť nevylúčil, no z dôvodu nedostatku ich obsahových náležitostí (neurčitosti vymedzenia dlhu žalovaného) dospel k negatívnemu záveru.

28. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu postúpenia žalovanej pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu [87ac) § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov] ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu [87ad) § 20 ods. 6 a 8 zákona č. 90/2016 Z. z.]. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj

dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

29. Podľa právnej vety rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 (publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 8, ročník 2018 pod poradovým č. 60) ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Ďalej v odôvodnení označeného rozhodnutia Najvyšší súd SR uviedol, že v zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa prialo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje ďalej na právnu vetu rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021 (publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2, ročník 2022 pod poradovým č. 6), že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona č. 483/2001 Z. z. pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

30. Je teda zrejme, že banka môže pohľadávku voči klientovi, prípadne jej časť postúpiť za nasledovných podmienok: i) klient (spotrebiteľ) je v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku, či jeho časti voči banke, ii) klient bol bankou písomne vyzvaný na plnenie jeho peňažného záväzku, či jeho časti voči banke, s ktorého plnením je v omeškaní a iii) omeškanie klienta trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní potom, čo mu bola výzva banky podľa ii) doručená. Z vyššie uvedenej ochrannej funkcie dotknutého ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. možno bez najmenších pochybností vyvodit', že toto ustanovenie vytvára pre klienta dodatočnú možnosť zabrániť v určitej lehote postúpeniu pohľadávky banky voči nemu, či jej časti, a to tým, že svoj omeškaný peňažný záväzok v dodatočnej lehote 90 dní po doručení písomnej výzvy banky na plnenie svojho záväzku voči banke v omeškanom rozsahu uhradí (splní). Odvolací súd má však za to, že pre naplnenie zmyslu a účelu predmetného zákonného ustanovenia (ochrany klienta banky) je nevyhnutné klásť na výzvu banky podľa tohto ustanovenia určité obsahové náležitosti. Klient by mal mať z tejto výzvy jednoznačnú a určitú vedomosť, s splnením akého konkrétneho peňažného záväzku voči banke a v akom konkrétnom rozsahu tento peňažný záväzok (v akej výške) je v omeškaní. Teda aj tento písomný právny úkon banky vyžaduje pre vyvolanie jeho účinkov určitosť (§ 37 ods. 1 OZ), teda výzva banky musí obsahovať presné a určité vymedzenie omeškaného peňažného záväzku klienta voči banke. Príkladom nepostačuje len uvedenie, že klient je v omeškaní s plnením peňažných záväzkov zo zmluvy o úvere špecifikovaného čísla uzavretej určitého dňa v určitej celkovej sume. Rovnako nie je možné akceptovať, ak vo výzve banky je omeškaný peňažný záväzok konkretizovaný v inom rozsahu ako v rozsahu, ktorý zodpovedá skutočnému omeškaniu klienta s plnením jeho peňažného záväzku voči banke. Preto v reáliách posudzovanej veci (ako už uviedol súd prvej inštancie) nemohli listy pôvodného veriteľa zo dňa 27.12.2019 a zo dňa 03.02.2020 obstať ako výzva banky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Pokiaľ ide o výzvu zo dňa 27.12.2019 označenú ako „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“, pôvodný veriteľ (banka) v tejto špecifikovala peňažný záväzok žalovaného spolu s inými peňažnými záväzkami len tým, že banka eviduje voči žalovanému ku dňu 23.12.2019 pohľadávku v omeškaní: spotrebiteľský úver č. LD1612500125 v sume 216,01 eur. Z uvedenej výzvy teda vôbec nie je zrejme, o aký konkrétny peňažný záväzok žalovaného malo ísť (suma 216,01 eur ani nezodpovedá určitému násobku dojednanej splátky úveru vo výške 106,02 eur), teda či išlo len o neuhradené konkrétne splátky spotrebiteľského úveru, dodatočný úrok, prípadne určité poplatky či zákonné alebo zmluvné sankcie. Zároveň označený identifikačný údaj „LD1612500125“ ani nezodpovedá číslu dotknutej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (00-0002320667). Vo vzťahu k výzve zo dňa 03.02.2020 označenej ako

„Oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzva na plnenie“ odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že hoci je omeškaný peňažný záväzok žalovaný v tejto listine už špecifikovaný číslom dotknutej zmluvy o úvere (00-0002320667) a je okrem celkovej sumy 2.831,31 eur v ďalšom rozčlenený na istinu, riadny úrok a úrok z omeškania, vzhľadom ku konštatovanej neplatnosti uplatnenia práva pôvodného veriteľa podľa ust. § 565 OZ (neplatnosti zosplatnenia) nebol peňažný záväzok žalovaného voči banke zjavne uvedený v skutočnom rozsahu, v akom bol žalovaný s jeho plnením v omeškaní. Ak bol potom omeškaný peňažný záväzok žalovaného špecifikovaný vo výzve v zjavne oveľa vyššej výške, ako tomu bolo v skutočnosti, u žalovaného ako spotrebiteľa mohol vyvolať mylnú predstavu, že v takejto výške nie je schopný splniť svoj peňažný záväzok voči banke, a tak zabrániť následnému postúpeniu pohľadávky banky voči nemu. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že ku dňu postúpenia žalovanej pohľadávky (dňa 25.10.2022) už došlo k uplynutiu termínu konečnej splatnosti úveru.

31. Vzhľadom na uvedené sa potom odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok, na podklade ktorej odvodzoval svoj uplatnený nárok žalobca, podľa ust. § 39 OZ pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., a tým o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore (teda že žalobca nie je nositeľom ním uplatneného hmotnoprávneho nároku). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potom nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP], ako to namietal v odvolaní žalobca. Súčasne súd prvej inštancie dospel na podklade vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam postačujúcim pre rozhodnutie v spore, a teda nebol daný ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

32. Obiter dictum odvolací súd na doplnenie považuje za potrebné uviesť nasledovné. Aj keď sa bezpochyby žalobca domáhal priznania plnenia z rovnakej zmluvy, z ktorej súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, po skutkovej stránke v žalobe jasne tvrdil, že došlo k predčasne splatnosti (zosplatneniu) poskytnutého spotrebiteľského úveru a v uvedenom smere produkoval k svojim tvrdeniam aj dôkazy. Pokiaľ by potom súd napriek uvedenému záveru o neplatnosti uplatnenia práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ žalobcovi bez jeho procesnej aktivity priznal uplatnený nárok v spore, v ktorom nemohol prekročiť návrhy strán (§ 216 CSP), navyše s ochranou slabšej strany, ktorou bol žalovaný, porušil by tým zásadu „ne ultra petitem“, čím by zároveň porušil právo žalovaného na spravodlivý proces (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu spis. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024).

33. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, žalobca odvolanie v tejto časti zjavne založil svoje odvolanie len na tom, že považoval napadnutý rozsudok v merite veci za vecne nesprávny, a preto napadol odvolaním aj na ňom závislý výrok o nároku na náhradu trov konania. Inak žalobca neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

34. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP tak vo výroku I., ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania na súde prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže mu preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaný nevykonal v odvolacom konaní žiaden procesný úkon). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinенý výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

36. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda,

z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].